

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Έχεις δίκη, λογαγέ. Αυτοί οι μπούφοι δέν πήραν μυρωδιά τούς 'Ινδούς που παραφυλάνε πίσω τους.

Πραγματικώς οι Μεξικανοί δέν είχαν καταλάβει τόν κίνδυνον πού τούς απειλούσε έκ μέρους τών Κομαγών. Ή ανάθασίς μας στήν κορυφή του θράχου, όπου είμαστε πειά άπρόσβλητοι κι άπροέγγιστοι, τούς είχε ξεγαρώσει τόσο, ώστε δέν πρόσεχαν τί γίνεται γύρω τους.

Έξαφνα, σέ μία στιγμή πού τó φεγγάρι κρύφτηκε πίσω από ένα σύννεφο, άκούστηκε στο θάθος τής κοιλάδος, πίσω από τούς Μεξικανούς, μία τρομερή πολεμική όρυγη, τήν όποία μόνο λαρούγια 'Ινδών μπορούσαν νά θιάλουν.

—Ή πολεμική κραυγή τών 'Ερυθροδέρμων! είπε ό Γάρεϋ. Ούρρά!... Ζήτω ό θεός!... Θά καλοπεράσουν τώρα αυτοί οι χαχίδες.

Ή πολεμική κραυγή τών 'Ινδών πού άντήχησε τρομερή και συνταρακτική μέσα τή νύχτα, άναστίωσε κυριολεκτικώς τούς Μεξικανούς. Οι παλληκαράδες τού 'Ιγουόρα δέν περίμεναν ένα τέτοιο ξαφνικό, μία τόσο άπρόσπτη έπίθεσι. Σηκώθηκαν άμέσως άπάντα, πήδησαν στ' άλογά τους κι άρχισαν νά κυττάζουν άνήσυχτα πρós τó θάθος τής κοιλάδος.

Μόλις διέκριναν τούς 'Ινδούς κάτω άπ' τó φώς του φεγγαρίου, τóισαν τά όπλα τους και περίμεναν.

—Θά σταθούν νά πολεμήσουν, άραγε; άναρωτήθηκα.

—Δέν τό πιστεύω, λογαγέ, μου άπάντησε ό Γάρεϋ. Αυτοί οι κανάγηδες είνε πολύ δειλοί.

Πραγματικώς, μόλις οι 'Ινδοί έφτασαν πύ κοντά στους Μεξικανούς, οι άνδρες τού 'Ιγουόρα, έπυροθόλησαν εναντίον τους κι άρχισαν νά φεύγουν, σάν δαιμονισμένοι. Μερικοί μάλιστα από αυτούς πέτασαν και τά όπλα τους, γιά νά φεύγουν πύ γρήγορα.

—Δέν σου τó είπα, λογαγέ; μου φώναξε ό 'Ιγουόρα. Τους θλέπεις πώς φεύγουν; Μά έγινω τους και δέν θά τήν γλυτώσουν...

Πραγματικώς οι 'Ινδοί είχαν ριχτή έρπίσω τους άσυκράτητοι, γεμίζοντας τόν άέρα, με τίς άγριες κραυγές τους.

Τό δαιμονισμένο αυτό τρέξιμό τους δέν τούς έμπόδιζε νά τρέξουν τούς Μεξικανούς και νά τούς ρίχουν βροχή δηλητηριασμένων βελών. Μέχρι τής στιγμής ώστόσο, κανένας δέν είχε χτυπηθί και τó κυνηγητό έξακολουθούσε άγριο, λυσσασμένο..

Γιά νά τούς παρακολουθούμε καλύτερα, είχαμε μετατοπιστή με τόν Γάρεϋ στήν άλλη πλευρά του θράχου, άπ' τó μέρος πούχαμε κατεβάσει τόν Ρούθη.

Τό φεγγάρι πούλαμπε στόν ούρανό, μάς επέτρεπε νά θλέπουμε θαυμάσια τó άγριο αυτό άνθρωποκυνήγι.

Ξαφνικά είδαμε τούς Μεξικανούς νά σταματάνε και νά φωνάζουν σάν τρελλοί, άπ' τήν τρομάρα τους.

—Τί τρέχει; ρώτησα τó Γάρεϋ.

Ο σντροφοός μου κύτταξε καλά στό θάθος τής κοιλάδος κι

άφησε μία κραυγή γεμάτη χαρά, γεμάτη ένθουσιασμό.

—Ούρρά!... Ούρρά!... Έρχονται όλοι οι δικοί μας...

Πραγματικώς, στο θάθος τής κοιλάδος, έμπρός άπ' τούς Μεξικανούς, φάνηκε μία ίλη ίππέων, πούτρεχε ίσια πύσω στους έξεθρούς μας, με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Άκούγαμε τίς πολεμικές κραυγές των, διακρίναμε τίς λάμψεις τών όπλων των, κάτω άπ' τó φεγγαρίσιο φώς.

Ο Γάρεϋ πετούσε άπ' τή χαρά του.

—Ούρρά!... φώναζε άνεμίζοντας ηηλά τó πλατύγουρο καπέλλο του. Ο γέρο-Ρούθης, ή παμπόνηρη άλεπού, έκανε τó θαύμα του. Είδοποίησε έγκαιρώς τούς 'Αμερικανούς. Και τώρα αυτοί οι κανάγηδες βρίσκονται άνάμεσα σέ δύο έχθρους, πούθε τούς σπάσουν άσφαλώς τά κόκκαλα!...

Κι άληθινά, οι Μεξικανοί είχαν ασπίσει, τά είχαν χαμένα. Δέν περίμεναν τó ξαφνικό αυτό συναπάντημα. Λίγο ακόμα άν έδιόταζαν, ήσαν χαμένοι. Θά τούς έφταναν οι 'Ινδοί και οι 'Αμερικανοί συγχρόνως και θά τούς έκομματίαζαν. Μά ό διαταγμός και ή κατάπληξις των δέν κρέτησαν πολύ. Χωρίς νά χάνουν καιρό, έστριψαν άμέσως άριστερά, προσπαθώντας νά ξεφύγουν κι άπ' τούς 'Ινδούς κι άπ' τούς 'Αμερικανούς.

Ο γρήγορος αυτός έλιγμός των, δέν έσωσε πράγματι. Έστράψαν καλπάζοντες πρós τó θάθος τής κοιλάδος, κι έτσι, έπειτα από λίγα λεπτά, 'Αμερικανοί και 'Ινδοί συνεπλάκησαν. Πυροβολισμοί έθρόνιτησαν, σταθιά άστραφαν στόν άέρα, ό σιδηρος σνεκρούση με τó σιδηρο, κραυγαί λύσεσις και θογγητά πόνου έγέμισαν τόν άέρα.

Παρακολουθούσαμε τήν συμπολοκή με άγωνία. Ήπ' τέλους είδαμε τούς 'Ινδούς νά τρέπνται σέ φυγή, καλπάζοντες. Άρκετά πτώματα είχαν άπομείνει στόν τόπο τής συγκρούσεως, πτώματα 'Ερυθροδέρμων.

Νικητάί πλέον οι 'Αμερικανοί, συνέχισαν τó δρόμο τους πρós τόν λόφο, στόν όποιο θρισκόμαστε. Μερικά λεπτά πέρασαν ακόμα. Κι άξαφνα, μία γνώριμη φωνή άκούστηκε από τούς θράχους πού ύπήρχαν κάτω άπ' τó φυσικό μας φρούριο:

—Βίλλη!... Πού είσαι, Βίλλη!;

—Έδώ... έδώ! άπάντησε ό Γάρεϋ.

Ήταν ό γέρο-Ρούθης. —Σταθήτε κι' έφτασα, πού νά πάρη ή άργή! φώναξε. Είδετε τί καλά πού τους γνωρίσαμε έκείνους τούς θρωμοίνδους; Τους δώσαμε και κατάλασαν. Μά δέν έπρεπε νά μάς ξεφύγουν οι Μεξικανοί. Φτηνά τή γλύτωσαν οι κανάγηδες, μα τά έντερα τού διαβόλου!...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ,

Τό τί έπακολούθησε τó φαντάζεστε. Άγκαλιάματα και φιλιά και φωνές και διασχίσεις γιά τή σωτηρία μας.

Όπως εμάθαμε, ό γέρο-Ρούθης, ό όποίος τήν είχε γλυτώσει φτηνά, πέφτοντας άπ' τόν γκρεμό, κατά τήν κατάθασί

'Ινδός πολεμιστής

του, είχε τρέξει στον καταυλισμό μας και είχε ειδοποιήσει περί των διατρεχόντων τόν ύπολογαγό Χολιγκαγουόρθ.

Μόλις ο Χολιγκαγουόρθ έμεινε τι συμβαίνει, μόλις άκουσε ότι μάς πολιορκεί ο θανάσιμος έχθρος του 'Ιχούρρα κι' ότι ή ζωή μάς διατρέχει κίνδυνο, δέν έχασε καθόλου καιρό. Έτρεξε να ειδοποιήση τόν ύπολογαγό Ουτίτλν κι' άμέσως έκαλεσαν τούς άνδρες τού λόχου στ' συναγερμό. Διάλεξαν τούς πιο γενναίους από αυτούς, όπλαίσθησαν, πήδησαν στ' άλογα τους κι' έτρεξαν να μάς βοηθήσουν.

Όταν έφτασαν κοντά τού θράχου πού θρικόμαστε, άκουσαν άφηνικά δυνατό κάλεσμα άλλων και πολεμικές κραυγές. Λύθη τούς παραέβησε. Δέν άρνησαν όστόσο να αντίληφθούν περί τίνας άπρόκειται. Και χωρίς να γίνουν καιρό, ώρμησαν έμπρός, άφορασιμένοι να πολεμήσουν και έναντιον τών 'Ινδών και έναντιον τών Μεξικανών. Και οι έπί Μεξικανοί έπρόφτασαν να φύγουν. Άφησαν όμως κι' αυτοί έπί τόπου πέντε νεκρούς, τρυπημένους από τή 'Ινδικά βέλη. Άπ' τούς 'Ινδούς σκοτώθηκαν περί τούς δέκα. Τά γυναικ, θαμένα κορμιά τους θρικόκντουσαν σκορπισμένα στό έδαφος και γυαλοκοποιούν, κάτω άπ' τή φως τού φεγγαριού.

'Αλλά και οι δικόι μας είχαν όποστη τήν άπόλεια δυο στρατιωτών, τούς όποιους ο 'Ερυθρόδερμοι είχαν τρυπήσει με τίς λόγγες τους. 'Επίσης, άλλοι δέκα 'Αμερικανοί στρατιώται είχαν τραυματισθί έλαφρώς.

Τό άματοκόλλισμα, μ' άλλα λόγια, ύπήρξε άγριο.

—'Εκεינו που με φουρκίζει, είπε άξαφνα ο γερο-Ρούθης, είναι ό όστι δέν πρόφτασα να σκοτώσω έναν άπ' τούς 'Ινδούς, με τούς όποιους πισώθηκαμε. Πάνω στή θράση τής συμπλοκής, τόν είδα να σηκώη άνάμεσα από τούς θάμνους μιά λευκή νέα. Άπό πού τήν είχε άρπάξει ο άθλιος; Άπό κανένα αγρόκτημα ή σπας; Τού ρίχτηκε, άλλα πρόφτασε να τό σκάση. Έφυγε τρέχοντας, με τήν άτυχη νέα στήν πλάτη του.

Ένώ μιλούσαμε, διακρίναμε μιά σκιά να ψάχνη, με προσοχή, άνάμεσα στα πτώματα τών Μεξικανών.

Ήταν ο Χολιγκαγουόρθ.

Γυρίζε έναν-ένα τούς νεκρούς και τούς κύτταζε καλά-καλά στό πρόσωπο. Έμάντεψα άμέσως τί ζητούσε. Έμφανη μήπως άνακαλύψει ίσως άνάμεσα στα πτώματα και τό πτώμα τού 'Ιχούρρα. Μά ο άγρετός αυτός Μεξικανός τήν είχε γλυτώσει φαίνεται.

Βρήκα καιρό στό μεταξύ αυτό να ρωτήσω τόν Ουτίτλν, τί γίνεται στό στρατόμας μας.

—'Ασχημα νέα, λοχαγέ, μου άπάντησε.

—Τί έννοείς; τού είπα.

—Τί έννοώ; Μάς ξεσηκώνουν από τά μέρη αυτά, λοχαγέ μου. Πρόκειται να μάς στείλουν, με καράδια στή Βέρα-Κρούξ ίσως.

—Στή Βέρα-Κρούξ! Φιθύρια.

Αυτό δέν μου ήταν καθόλου εύχάριστο. Μά ούτε τόν Ουτίτλν εύχαριστούσε. Είχε κι' αυτός τούς λόγους του να θέλη να μείνη στό μέρος που είχαμε καταυλιθί. Τά είχε «ψηφίσει», όπως είχα αντίληφθί, με τήν ώραία κόρη τού άλκάδου (ειρηνοδίκου) τού χωριού, τήν ώμορφη Κογγίτσα και δέν ήθελε να πομακρυνθί από τόν έγγελο του.

Διακόψαμε τή συζήτησή μας για να έτοιμασθούμε να γυρίσουμε στον καταυλισμό μας. Είνε άδύνατον να φαντασθί κανείς με πόση χαρά ξαναβρήκα τό πιστό μου άλογο, καθώς και τό Λευκό 'Αλογο τών λειμώνων.

Τώρα πεία δέν μου άπόμνε παρά να συνανθώ με τήν λατρευτή μου 'Ιζολίνα. Και παρ' όλες τίς έπιφυλάξεις μου, άπόφασα τέλος να ρωτήσω σχετικώς τόν Ουτίτλν.

—Λοιπόν, Ουτίτλν, τού είπα. Τι άλλα νέα άπ' τό στρατόπεδο μας;

—Ήσυχία, λοχαγέ.

—Πώς ήσυχία; Δέν με ζήτησε κανείς;

—Όχι.

—Και τό στρατηγείο;

—Τό στρατηγείο, λοχαγέ, δέν ξέρει τίποτε για τήν άπουσία σας.

—Πώς αυτό;

—'Απλούστατα, σκεφθήκαμε έγώ κι' ο Χολιγκαγουόρθ να κρύψουμε άπ' τό στρατηγείο τήν άπουσία σας.

—'Αλήθεια! Σ' εύχαριστώ, Ουτίτλν! Σας εύχαριστώ πολύ. Με άπαλλάσσετε έτσι από ώρισμένες ένχολήσεις. Κανείς άλλος όμως δέν με ζήτησε στό μεταξύ αυτό;

—Κανένας, λοχαγέ.

—'Απολύτως κανείς;

—Χμ... Για σταθήτε... "Α, ναι, ναι, τώρα θυμοΰμαι... 'Υπήρχε και κάποιος πού άνησυχούσε τρωμερά για σας, πού ρωτούσε διαρκώς άν γυρίσατε, πού πήγαινε κι' έρχότανε σαν τρελλός.

—'Αλήθεια! Και ποιάς ήταν αυτός;

—'Ενας μικρός Μεξικανός, ένας διαβολευμένος μικρός, ο όποιος δέν ήθελε να μάς πη ποιάς τόν στέλνει. Μάς είχε γίνει ταμπούρι ο διαβολάκος.

Ή πληροφορία αυτή μ' έκαμε τρελλό από χαρά. Γιατί κατάλαβα άμέσως, ότι τόν μικρό αυτόν τόν στέλνει ή 'Ιζολίνα.

Άρα ή 'Ιζολίνα άνησυχούσε για μένα...

Ή 'Ιζολίνα άγωνιούσε...

Ή 'Ιζολίνα μ' αγαπούσε!..

Πλησίαζε τό γλυκοχάραγμα όταν πλησιάσαμε στό χωριούδακι, κοντά στό όποιο ύπήρχε ο καταυλισμός μας.

Έκτός τών άλλων λαφύρων κουβαλούσαμε μαζί μας και τό περίφημο τουφέκι τού 'Ελ Ζόρρο, με τό όποιο κινυνώψαμε να μάς στείλν στον 'Άλλο Κόσμο.

Όταν φτάσαμε στον καταυλισμό, οι στρατιώται και ύπαξιωματικοί μου με ύποδέχτηκαν με χαρά και αγάλλισα.

Ήμουν κατακουρασμένος. Και χωρίς να γίνω καιρό, έμπηκα στό κατάλυμά μου, γδύθηκα κι' έπλάγιασα άμέσως. Κοιμήθηκα θαθεία, θάβυτα ώς τό μεσημέρι σχεδόν.

Όταν έγύπνησα, άρχισα να ντόνωμαι μ' έξαιρετική έπιμέλεια. Είχα άποφασίσει να πάρω τό Λευκό 'Αλογο τών λειμώνων και να τό πάω ο ίδιος στήν 'Ιζολίνα.

Τό Λευκό 'Αλογο τών λειμώνων!..

Τή στιγμή αυτή έστεκε δεμένο έξω άπ' τό κατάλυμά μου, ώραίο και ύπερήφανο.

Οί στρατιώτες μου, πεπειραμένοι άλογοκνιηγοί οί περισσότεροι, έστεκαν γύρω του και τό έθαΰμαζαν. Ήταν, όπως έλεγαν, τό ώραιότερο άλογο τού κόσμου και άληθινό ήγεμονικό δώρο.

Όταν ντόθηκα και θύηκα έξω, άλλαξα άποτόμως γνώμη. Δέν ήταν σωστό να πάω ο ίδιος στό σπίτι τής 'Ιζολίνας. Μπορούσα να παρεξηγηθώ και να τήν εκθέσω. Όχι, τό καλύτερο ήταν να τήν στείλω τό Λευκό 'Αλογο, με τόν μαύρο ύπηρέτη μου.

Έκάλεσα άμέσως τόν νεαρό μαύρο και τού έξήγησα λεπτομερώς τί έπρεπε να κάμη.

—Μείνετε ήσυχος, κύριε, μου είπε. Θά έκτελέσω πιστά τήν άποστολή μου.

Διέταξα κατόπιν να σελλώσουν τό Λευκό 'Αλογο, όπως τού άξιζε, με τήν καλύτερη ίπποσκουή τού λόχου, κι' όταν τελείωσε και ή ιστορία αυτή, παρέδωσα τό περίφημο άλογο τών μεξικανικών λειμώνων στον μαύρο ύπηρέτη μου.

—Κράταγό τό καλά, τού είπα. Είνε ικανό να οε τινάξη δέκα μέτρα μακριά και να σου ξεφύγη.

—'Εγώινα σας, λοχαγέ μου, μήν ανησυχίτε καθόλου, μου άπάντησε ο μαύρος και ξεκίνησε άμέσως.

Για να τόν παρακολουθώσω, ανέθηκε στήν τάρταρα τού καταυλιστός μου. Άπό εκεί πώνω διεκρινετο καθαρά ή πεδιάς και τό σπίτι τής 'Ιζολίνας στό βάθος.

Είδη τόν μαύρο ύπηρέτη μου να φτάνει με τό Λευκό 'Αλογο στό σπίτι τού ντε Βάργας και να μπαίνη μέσα άπ' τή μεγάλη του πύλη.

Μερικά δευτερόλεπτα έπέρασαν.

Ή καρδιά μου χτυπούσε, χτυπούσε δυνατά.

Τί συνέβαινε άραγε κατά τίς στιγμές αυτές στήν αυλή τού σπιτιού τής 'Ιζολίνας; Ήταν ή ίδια εκεί; Θά δέχονταν τό δώρο μου; Μήπως έπενέβαινε ο πατέρας τής και τής τό απαγόρευε;

Η άγωνία μου και ή άνυπομονήια μου δέν είχαν όρια. Με τρώσα τά δευτερόλεπτα με τό ρολόγι στό χέρι.

Τέλος άντίκρισα τόν μαύρο ύπηρέτη μου να γυαίνει από τό σπίτι τής 'Ιζολίνας χωρίς τό Λευκό 'Αλογο.

'Ενας στεναγμός άνακουφίσεως ξεφύγε άπ' τό στήθος μου. Τό δώρο μου είχε γίνει δεκτό.

Κατέθηκε άμέσως κάτω και περίμενε τόν μαύρο. Έφτασε στον καταυλισμό μας, τρέχοντας και χαρούμενος.

—Λοιπόν; τόν ρώτησα άνυπόμονα, παρνοντάς τον ιδιαιτέρως.

—Όλα έγιναν έν τάξει, λοχαγέ μου.

—Σε ποιόν παρέδωξες τό άλογο;

—Στήν ώραιότερη δεσποινίδα τού Μεξικικού, λοχαγέ. Σε μιά πεντάμορφη νέα. Σε μιά κοπέλλα πολύ ώμορφη και πολύ γενναίοδωρη.

—Γιατί τό λές αυτό;

—'Αντί άπάντησεως, άνοιξε τό χέρι του και μου έδειξε ένα χρυσό νόμισμα, τό όποιο κρατούσε.

(Ακολουθεί)

'Ο 'Ελ Ζόρρο